

Haraší podzim temným lesem,
dětem je chladno i v té kleci.
A zetlel podzim, zima jde sem.
A baba zatopila v peci.

Les černý zbělel ve vánici,
do bílých peřin lehlo mlází.
Zavřela baba na petlici,
plameny z pece jazyk plazí.

Zmizely cesty v bílém vání,
neprojde lesem noha lidská.
Zlým nikdo ve zlu nezabrání. –
Cvak! už je otevřena klícka.

Svět zapad do zimního spánku.
Ach, táto, mámo! Kde jste, kde jste!
„Napekla jsem vám marcipánku,
teď si tam pro něj sami vlezte.“

A baba chystá ve chvatu
velikanánskou lopatu.

*

Když probudí se hlína je to myš
Je-li sklu zima zaroste větvičkama
Ryba je hastrmaní lžička Víš
A slza Slza je voda co je sama

*

Zakvokala kvočna
kvokna ukvokaná
zakdákaly slepice
zlobily se velice
na kohouta

*

Kreslím si chaloupku v písku
a sluníčko si vedle mého pískoviště
kreslí kaštan, vysokánskou lísku,
že mu sotva stačí hřiště.

A než jsem dokreslil zahrádku k domu,
sluníčko si nakreslilo přes písek a přes trávy
dlouhé, dlouhé kmeny stromů,
koruny jim kreslí na hladinu Vltavy.

Když se slunce kloní k západu,
jeho štětec má nejdelší násadu.

*

Když začal březen, seděl jelen v base.
Proč tady sedíš? krysa divila se.
Jak se tak hloupě můžeš, kryso, ptát?
Proč tady sedím? Nebudu snad stát!

A od minula ještě:

Na vysokém smrku
hnízdo plné krků,
jsou v něm draví ptáci!
Smrk se zakymácí,
hnízdo neunese?
Není sám v tom lese.
Vrkú, vrkú, vrkú –
pomůžeme smrku!